

En række tilfældigheder

”Bede om tro?, jeg tror at enten har man den eller også har man den ikke. Man b’er da ikke om tro. Bed om den! Insisterede en indre stemme. Godt, for at prøve på det...” Africa fortæller i dette vidneudsagn om nogle af ”tilfældighederne” i sit liv.

03.07.2009

Jeg hedder Africa. Jeg voksede op i en familie med dybe kristne rødder, og efter at have studeret i en privatskole ledet af nonner, holdt jeg op med at

gå til messe i en alder af 17 år. Jeg fandt det simpelthen ikke tiltrækkende. Da jeg startede på universitetet, fjernede jeg mig endog endnu mere fra Gud og trådte kun ind i en kirke når en af mine venner skulle giftes.

Min eneste kontakt til Gud var et "Fadervor" som jeg bad om aftenen og igen om morgenen. Jeg bad det mekanisk, for at berolige min samvittighed. Jeg følte et forfærdeligt tomrum når jeg tænkte på døden, og det liv jeg levede var sådan, at jeg virkelig ønskede at Gud ikke eksisterede...

På egoistisk vis, og uden nogen særlig overbevisning bad jeg dette væsen, som jeg på bunden dog håbede eksisterede, om nogle ting, som så tilfældigvis blev mig givet! Jeg tænkte hver gang, at det blot var en tilfældighed, og blandt mine venner snakkede de om at jeg var en person

med et stort held, ja at jeg var født heldig.

Da jeg havde afsluttet mine studier ”bad jeg et par bønner” for at få arbejde...og jeg fik 3 tilbud den samme uge! Senere da jeg gerne ville skifte arbejdsplads, bad jeg om et andet arbejde, og så dukkede der et meget bedre op i forbindelse med en telefonsamtale jeg havde med en person, som jeg endog ikke kendte. På andre punkter i mit liv skete der det samme, og jeg tænkte hver gang: Sikke en tilfældighed!

En dag, da jeg var blevet 39 år kom jeg forbi en kirke og et eller andet tilskyndede mig. Jeg gik ind og satte mig på den bageste række. Jeg så op på alteret. Det var mange år siden jeg havde været fordybet i mine tanker omgivet af sådan en styrkende stilhed. Sikke en skam! – tænkte jeg – med den tro jeg havde som ganske ung. ”Jamen så bed om den!” hørte

jeg noget sige i mit indre. ”Bede om tro? Jeg tror at enten har man den eller også har man den ikke. Den slags b’er man da ikke om. Bed om den! Insisterede den indre stemme. Godt, for at forsøge gik jeg frem til første række, lagde mig på knæ lige foran tabernaklet og bad: Min Gud, jeg ønsker at få den tro tilbage jeg havde som barn og jeg ønsker at kunne gå ind i en kirke og føle den respekt og den fordybelse, som jeg følte for alt for mange år siden...og som jeg nu ikke mere føler.

Og endnu engang blev mit ønske opfyldt. Jeg studerede min master degree hos motorvejs bygningsingeniørerne ETS og hver dag, når jeg kom ind i universitetshall-en, var der et opslag på døren til kapellet, som inviterede mig til firmelsens sakramente: Det sagde: ” Er du endnu ikke firmet? Kom ind og få flere oplysninger.” Ved siden af lå cafeteriet med sit opslag

der inviterede mig til at gå ind og spise morgenmad. Kaffe med en bolle: 1 EURO! Jeg gik forbi, læste begge opslag og...gik ind og spiste morgenmad. Indtil jeg en dag sagde til mig selv: "Hvorfor ikke gå ind og få den oplysning? Jeg er ikke firmet og min søn skal til 1. kommunion om få måneder. Det er da absurd, at min søn skal til 1. kommunion hvilket også kan blive hans sidste, hvis vi, der er hans forældre, ikke tager ham til messe! Vi er gift i kirken, børnene er døbt, og nu har vi meldt ham til katekese. Hvad er det vi leger? Hør nu!, der må være lidt fornuft i tingene... og så gik jeg ind.

Jeg fik oplysningerne, jeg forberedte mig, og nogle dage før vores søns 1. kommunion blev jeg firmet. Ved ceremonien blev jeg så rørt, at jeg ikke kunne holde op med at græde, og bispen vidste ikke om han først skulle give mig den hellige olie eller et lommetørklæde. Jeg kan ikke så

godt forklare hvad jeg følte. I det øjeblik jeg fik olien følte jeg det som om jeg havde fået en usynlig klædning over hovedet og ned på kroppen som passede uden at stramme.

I det lille kapel i ETS hvor min omvendelsesproces startede var der et lille møbel med en masse bøger. Tilfældigvis, tog jeg på må og få et bind ud af serien ”At tale med Gud” skrevet af Francisco Fernández-Carvajal, og jeg slugte den. Jeg begyndte at ville vide alt om Jesus. Alt. Og hver læsning stimulerede endnu mere min ubegrænsede nysgerrighed. Siden begyndte jeg at interessere mig for katekesen. ”Gå til messe hver søndag og på de påbudte festdage? Gå til skrifte og få kommunionen mindst én gang om året? Men det er da....utrolig meget! De bud er da umulige at opfylde!”

Bagefter gav kapellanen fra skolen mig en pjece om bodens sakramente. Der var så mange ting der åbnede sig for mine øjne, og da jeg stadig følte mig lidt svimmel, besluttede jeg at tage et teologikursus som de gav i sognet. Men jeg, der ellers var ekspert i at tage noter, efter at have bestået min universitetsuddannelse, opdagede med rædsel at jeg ikke kunne skrive selv en dårlig formuleret note ned, mens resten af eleverne lænede sig over deres notesbøger og skrev løs. Med stor frustration besluttede jeg mig at rejse mig op og give op, da en dame på min egen alder satte sig ved siden af mig og sagde ganske uventet: Skal jeg undervise dig og få dig a'jour?

Vil du virkelig det?

Selvfølgelig! Hvornår har du lyst til at begynde?

Den dame gjorde sig umage med min kristne uddannelse og jeg fandt en

stor veninde i hende. Det var intensive privattimer, indtil jeg kunne komme tilbage og blive en ”elev med forspring”. Vi gik sammen til mange foredrag og meditationer. Efter en tid foreslog min veninde mig at komme med på et retrætekursus som i sidste ende forårsagede at jeg ansøgte om optagelse i Opus Dei. Da jeg fortalte min mor om det sagde hun:

Tænk, sikke en tilfældighed! Dine gudforældre til dåben, som nu er døde, var begge supernumerarier i Opus Dei...

Nogen tid efter læste jeg igen den Hellige moderkirkes bud; det den foreslår er mere et minimum, og jeg er Gud taknemmelig over at jeg nu forstår at det ikke kun drejer sig om at ”følge” loven, men om at glæde sig over sin tro.

Og netop der står vi nu...

.....

pdf | dokument genereret automatisk
fra [https://opusdei.org/da-dk/article/en-
rkke-tilfldigheder/](https://opusdei.org/da-dk/article/en-
rkke-tilfldigheder/) (17.03.2026)